

skaber var korrekte, om der var handlet kontraktligt og bevillingsmæssigt korrekt, og om der var taget skyldige økonomiske hensyn ved driften. Med en sådan tanke træder »det politiske system« medierne betænkeligt nær. Ideen blev da også afvist af de øvrige partier.

Når jeg besværer læserne med denne historiske redegørelse, skyldes det, at problemet atter er dukket op og i en form, der ligger meget nær på Fremskridtspartiets oprindelige tanke.

I 1993 tog statsrevisorerne initiativ til at bede Rigsrevisionen gennemføre en særlig undersøgelse af DR og TV 2 og at rapportere til statsrevisorerne. Både Danmarks Radio og TV 2 protesterede, dels fordi man mente, der ikke forelå lovmæssig hjemmel, og dels, fordi fundamentale principper for radio og fjernsyn i et frit samfund var på spil.

Sagen blev forelagt Justitsministeriets lovfælgning. Samtidig meddelte man rigsrevisor, at TV 2 som en selvfølge gik ud fra, at der ikke ville blive iværksat nogen statsrevisorbestilt undersøgelse af noget som helst forud for Justitsministeriets tilkendegivelse.

På trods heraf mødte Rigsrevisionen i januar 1994 op på TV 2 med det sigte at påbegynde arbejdet på grundlag af statsrevisorernes tolkning. TV 2 afviste af principielle grunde at ville samarbejde med Rigsrevisionen, og lykkeligt indløb netop den dag Justitsministeriets svar: »På den anførte baggrund består der – efter Justitsministeriets opfattelse – ikke det fornødne hjemmelsmæssige grundlag for at ændre den hidtidige praksis og undergive revisionen af regnskaberne for Danmarks Radio og TV 2 den normale beretningsprocedure efter rigsrevisorloven, hvorefter Rigsrevisionen har adgang til at afgive notat eller beretning til statsrevisorerne«. En klar stillingtagen! Rigsrevisionen måtte rejse hjem med uforrettet sag.

Ikke desto mindre søgte statsrevisorerne efterfølgende gennem en nytolkning af statsrevisorloven af pålægge Rigsrevisionen alligevel i dens egenskab af revisionsinstans for DR og TV 2 at gennemføre de ønskede undersøgelser og at rapportere til statsrevisorerne. TV 2 undlod at protestere, men anmodede Kulturministeriet om atter at forelægge sagen for Justitsministeriet.

Svaret var lige så klart som det første: »På den anførte baggrund finder Justitsministeriet ikke, at statsrevisorerne på det nuværende lov-

grundlag kan bringe bestemmelser i rigsrevisor- eller statsrevisorlovene i anvendelse i forhold til Danmarks Radio og TV 2.«

Men sådan giver energiske statsrevisorer ikke op. Statsrevisorerne indkaldte i april de politiske partiers gruppeformænd til møde for at gøde jorden for, at alle »tekniske hindringer« (læs: bestående lovgivning) for en udvidet mediekontrol kunne ryddes af vejen.

Af en kommentar i Politiken skrevet af Ritt Bjerregaard fremgår det, at man vel er klar over, at der er principper på spil, når statsrevisorerne ønsker at sætte rigsrevisor i gang med en »økonomisk kritisk revision« for at overbevise sig selv og dermed Folketinget om, at midlerne er anvendt korrekt og økonomisk forsvarligt.

Meget smagfuldt har Ritt Bjerregaard derudover givet udtryk for, at når DR og TV 2 »strittede imod«, måtte det jo nok skyldes, at der er noget at skjule. Sådan! Et nydeligt populistisk argument, der just viser, hvorfor sagen er principiel, og hvorfor politikerne bør besinde sig, før det er for sent.

Men som sagt: Ritt Bjerregaard var i sin kommentar klar over, at knæsatte principper for æterbårne medier i et frit samfund var på spil. Derfor understregede hun stærkt, at statsrevisorernes mål og opgaver alene er at sikre, at medierne er anvendt i overensstemmelse med de beslutninger, der er taget af Folketinget, af institutionen selv eller af ministeren.

Denne argumentation »halter«. Af tre grunde:

For det første forbiges det, at TV 2's og DR's uafhængighed bl.a. er sikret ved, at Rigsrevisionen – i denne relation – er *uafhængig* af statsrevisorerne. Det har der hidtil været politisk enighed om burde være tilfældet, jf. afvisningen af Fremskridtspartiets forslag.

For det andet forbiges det, at denne uafhængighed er begrundet i ønsket om *ikke* at lade Folketingets repræsentanter kontrollere de konkrete økonomiske dispositioner, som ledsager enhver programredaktionel beslutning, ud fra den betragtning, at den programpolitiske frihed herved ville blive illusorisk.

For det tredje kan det være vanskeligt at forstå, hvad der menes med at sikre, at midlerne skulle være anvendt i overensstemmelse med de beslutninger, der er taget af Folketinget. Der er nemlig ingen taget.